

به نام فراوند جان و فرد

دو بیت‌ها - با حسن ختام غزل و قصیده -

باباطاهر

بسم تحریری

تاریخ نشر الکترونیکی فایل PDF: 1387/02/13

تنظیم: علی مصطفوی - تهران

Page 360: <http://360.yahoo.com/almoz06>

E-mail: almoz06@yahoo.com

V-LAB mail: ghafaseh.4shared@yahoo.com

کد بازیابی کتاب: #871502

کد انحصاری: #024

تذکره! انتشار کلیه آثار منتشره این ناشر چه به صورت الکترونیکی و یا به صورت نسخه برداری **بلامانع** است

دایره‌گتوری داندود کتاب‌های الکترونیکی :

[HTTP://GHAFASEH.4SHARED.COM](http://GHAFASEH.4SHARED.COM)

← آغاز به کار آبان 1386 →

پیش از آغاز این دفتر...

از همه دوستان، استادان و سروران عزیز و کرامی که از سراسر کشور با ارسال نامه های محبت آمیز و
ابر از نظرات ارزشمند و راهگشا، برادر کوچکترشان را مورد لطف قرار میدهند، سپاسگزارم.

علی مصطفوی - م. رهرو

خوش آنانکه الله یارشان بی بحد و قتل هو الله کارشان بی

خوش آنانکه دایم در نمازند بهشت جاودان بازارشان بی

دلم میل گل باغ تیره درون سینه ام داغ تیره

بشم آلاله زاران لاله چینم وینم آلاله هم داغ تیره

به صحرا بنگرم صحرا تیره وینم به دریا بنگرم دریا تیره وینم

بهر جا بنگرم کوه و درودشت نشان روی زیبای تیره وینم

غم غم غم بی و هم از دلم غم غم غم غم صحبت و هم از و هم

غم غم که موتها نشینم مرز ابارک الله مر جا غم

غم و درد موز عطار و ارس درازی شب از یار و ارس

خلایق هر یکی صدمبار پرسند تو که جان و دلی یکبار و ارس

دلت ای سگدل برمانسوجه عجب نبود اگر خار انسوجه

بسوچم تا بسوچانم دلت را در آذر چوب تر تنهانسوجه

خوش آمدل که از غم بهره و ربی بر آمدل و ای کز غم بی خبر بی

تو که هرگز نسوته دیت از غم کجا از سوته دیلانت خبر بی

یکی دد و یکی درمان پسند یک وصل و یکی بجران پسند

من از درمان و درد وصل و بجران پسندم آنچه را جانان پسند

تکه ناخوانده ای علم سموات

تکه نابرده ای ره در خرابات

تکه سود و زیان خوددانی

بیاران کی رسی بهیات بهیات

خدا داد از این دل داد از این دل

نکشم یک زمان من شاد از این دل

چو فردا داد خوانان داد خواهند

بر آرم من دو صد فریاد از این دل

دلا خوانان دل خونین پسند

دلا خون شو که خوانان این پسند

متاع کفر و دین بی مشتری نیست

کروبی آن کروبی این پسند

دلا پوشم ز عشقت جامه ی نیل

نهم داغ غمت چون لاله بر دیل

دم از مهرت زخم به چون دم صبح

وز آن دم تادم صور سرافیل

بی تہ نخل امیدم فی برآیو	بی تہ اسکلم زمرگان ترآیو
نشینم تاکہ عرم بر سرآیو	بی تہ کج تنہائی شب وروز

قسم برآیہی نصرمن اللہ	بہ واللہ وبہ باللہ وبہ تاللہ
اگر کشہ شوم احکم اللہ	کہ دست از دانت من بردارم

غمی بہچون غم بہران مونہ	دلی بہچون دل نالان مونہ
حریف دیدہ ہی کریان مونہ	اگر دیا اگر ابر بہاران

من آن سوزندہ شمع بی سرستم	من آن مسکین تدرؤ بی پرستم
یکی خشکیدہ نخل بی برستم	نہ کار آخرت کردم نہ دنیا

مکن کاری که پابر سنگت آیو جهان باین فراخی سنگت آیو

چو فردا نامه خوانان نامه بخوند تووینی نامه ی خود سنگت آیو

غم عالم نصیب جان مابی بدور ما فراغت کی مابی

رسد آخردرمان دروهر کس دل مابی که دروش بیدوایی

خوش آنانکه هرشان ته ویند سخن باته کرد باته نشیند

مو که پایم نبی کایم ته وینم بشم آنان بونم که ته ویند

دوزلفانت کرم تار بابم چه میخوای ازین حال خرابم

تکه بامو سیریاری نداری چرا حرنیمه شو آئی بخوابم

بیایک شو منور کن اطافم مهل درمخت و درد فراقم

به طاق جفت ابروی تو سوکند که بهجفت غم تاز تو طاقم

دو چشمم در دشمنانت بچیناد مسور و جی که چشمم ته میناد

شنیدم رفتی و یاری گرفتی اگر کو شتم شنید چشمم میناد

عزیز اکاسه ی چشمم سرایت میان هر دو چشمم جای پات

از آن ترسم که غافل پانی تو نشنید خار میگانم پات

زدست دیده و دل هر دو فریاد که هر چه دیده میند دل کنیاد

بازم خجری نیش ز فولاد زخم بر دیده تاول کرد و آزاد

میه باین سیه مار به چشمم روج روشن شوتار به چشمم

میه ای نوکل باغ امیدم گلستان سربسرخار به چشمم

میه یارب بهستان گل مرویاد وکر روید کسش هرگز مسویاد

میه هر گل به خنده لب کشید رخس از خون دل هرگز مشویاد

تیه که می شی بهو چاره بیاموج که این تار یک شوازا چون کرم روج

کمی و احکم که کی این روج آیو کمی و احکم که هرگز وانه ای روج

بیاتادست ازین عالم بداریم بیاتامای دل از گل برآریم

بیاتابرداری پیشه سازیم بیاتانخم نیکونی بکاریم

یکی برزیکرک نالان دین دشت
بخون دیدگان آلاله می کشت

بهی کشت و بهی گفت ای دریغا
باید کشت و هشت و رفت ازین دشت

درخت غم بجانم کرده ریشه
بدرگاه خدا نالم همیشه

رفیقان قدر یکدیگر بدانید
اجل سنگست و آدم مثل شیشه

اگر شیری اگر میری اگر مور
گذر باید کنی آخر لب کور

دلارحمی بجان خویشان کن
که مورانت نهند خوان و کنند سور

اگر دل دلبری دلبر کدانی
و کرد دلبر دلی دل راجه نامی

دل و دلبر هم آیت وینم
ندانم دل که و دلبر کدانی

دلی نازک بسان شیشه دیرم	اگر آهی کشم اندیشه دیرم
سرشکم کمر بود خونین عجب نیست	موا آن نخلم که در خون ریشه دیرم

کر آن نامهربانم مهربان بی	چرا از دیدگانم خون روان بی
اگر دلبر بود دلدار می بو	چرا در تن مرا نه دل نه جان بی

چرا دایم بخوابی ای دل ای دل	ز غم در اضطرابی ای دل ای دل
بوره کنجی نشین سگر خدا کن	که شاید کام یابی ای دل ای دل

شب تار و بیابان پرورک بی	در این ره روشنی کمترک بی
گر از دستت برآید پوست از تن	بپلکن تا که بارت کمترک بی

مواز قلوبی تشویش دیرم کنه از برگ و باران میش دیرم

اگر لالتنظوا دستم نکیرد موازیایلنا اندیش دیرم

جدا از رویت ای ماه دل افروز نه روز از شو شانسیم نه شوا از روز

وصالت کرم کرد میسر همه روزم شود چون عید نوروز

نسیمی کز بن آن کاکل آیو مرا خوشتر ز بوی سنبل آیو

چو شو کیرم خیالش را در آغوش سحر از بستم بوی گل آیو

مو کز سوتۀ دلانم چون نالم مو کز بی حاصلانم چون نالم

گل بلبل نشیند زار نالد مو که دور از گلانم چون نالم

چه خوش بی وصلت ای مه اشک بی	مرا وصل تو آرام دلک بی
ز مهرت ای مه شیرین چالاک	مدام دست حسرت بر سرک بی

مسلسل زلف برخ ریته دیری	گل و سنبل بهم آیته دیری
پریشان چون کری زلف دوتارا	بهرتاری دلی آویته دیری

اکرستان، مستیم از ته ایمان	و کرب بی پاود مستیم از ته ایمان
اکر کبریم و ترساور مسلمان	بهر ملت که، مستیم از ته ایمان

اکر آئی بجانت و انواجم	و کربانی به جبرانت که اجم
ته هر ددی که داری بردلم نه	بمیرم یا بسو جم یا بسا جم

عاشق آن به که دایم در بلابی ایوب آسابه کرمان مبتلابی

حسن آسابدش کاسه می زهر حسین آسابدشت کربلابی

نوامی ناله غم اندوخته دونه عیار قلب و خالص بوته دونه

بیاسوته دلان باهم بنالیم که قدر سوته دل دل سوته دونه

موان بحر م که در طرف آمدتم چونقطه بر سر حرف آمدتم

بهرالفی الف قدی بر آیو الف قدم که در الف آمدتم

دلم از دست خوابان کج وویجه مژه برهم زخم خوابه ریجه

دل عاشق مثال چوب تربی سری سوجه سری خوابه ریجه

زکشت خاطر م جز غم زروئی ز باغم جز گل ماتم زروئی

ز صحرای دل پچاصل مو کیه ناامیدی هم زروئی

یه نختم که نختم و از کون بی یه روجم که روجم سرنگون بی
شدم آواره ی کوی محبت زدست دل که یارب غرق خون بی

یه تیک شودلم بی غم نمی بو که آن دلبردمی بهدم نمی بو
خزاران رحمت حق باد بر غم زمانی از دل ماکم نمی بو

موام آن آذین مرغی که فی الحال بوجم عالم ابر بهم ز غم بال
مصور کر کشد نقشم به کلشن بوجه کلشن از تاثیر مثال

ز عشقت آتشی در بوته دیرم در آن آتش دل و جان سوته دیرم

سکت اربانه بر چشم ای دوست بمژگان خاک راهش روت دیرم

بدریای غمت دل غوطه ور بی مراد غ فراق بر جگر بی

ز مژگان خد نکت خورده ام تیر که هر دم سوج دل زان بیشتر بی

مدام دل براه و دیده تری شراب عیشم از خون جگر بی

بیوت زندگی یا بزم پس از مرگ ترا کر بر سر خالم کذر بی

کلی کشم باین الوندالمان آتش از دیده دادم صبح و شامان

چو روج آید که بویش دامن آید برد بادش سرو سامان بسامان

دو چشمت پیاله ی پرزمی بی خراج ابروانت ملک ری بی

همی وعده کری امروز و فردا نمیدانم که فردای تو کی بی

قدم دایم ز بار غصه خم بی چو موخت کشی در دحرکم بی

موحرکز از غم آزادی نذریم دل بی طالع موکوه غم بی

بشم و اشتم ازین عالم بدرشم بشم از چین و ماچین دورترشم

بشم از حایان حج پرسم که این دوری بسه یاد دورترشم

صدای چاوشان مردن آیو بکوش آوازه ی جان کندن آیو

رفیقان میروند نوبت به نوبت وای آن ساعت که نوبت وامن آیو

به قبرستان گذر کردم کم و بیش
دیدم قبر دو لیتمند و درویش

نه درویش یکفن در خاک رفته
نه دو لیتمند بر دویک کفن میش

دیم یک غنایب خوشنوائی
که می نالید وقت صبحگاهی

بشخ گلبنی با گل همی گفت
که یارابی وفایی بی وفائی

به قبرستان گذر کردم صبحی
شنیدم ناله و افغان و آهی

شنیدم کلدای با خاک می گفت
که این دنیا نمی ارزد بجای

هر آنکس مال و جاهش بیشتر بی
دلش از درد دنیا ریشتری

اگر بر سر نهی چون خسروان تلج
به شیرین جانت آخر ریشتری

هر آنکس عاشق است از جان ترسد یقین از بند و از زندان ترسد

دل عاشق بود گر گدازد که گر گدازد بی چوین ترسد

خزاران دل بغارت برده ویشه خزارانست دگر خون کرده ویشه

خزاران داغ ریش ارویشم اشرد هنوز شمرده از اشمرده ویشه

اگر زرین کلاهی عاقبت بیج اگر خود پادشاهی عاقبت بیج

اگر ملک سلیمانست یخشد در آخر خاک راهی عاقبت بیج

غم عشق تو کی بر حر سر آید بهائی کی به حر بوم و بر آید

ز عشقت سرفرازان کامیابند که خور اول به کساران بر آید

تہ کہ نوشتم نہ ای نیشم چرائی تہ کہ یارم نہ ای یشم چرائی

تہ کہ مرهم نہ ای برداغ ریشم نمک پاش دل ریشم چرائی

میہ تیکدم دلم خرم نانی اگر رویت بوینم غم نانی

اگر دودلم قسمت نمایند دلی بی غم دین عالم نانی

اگر یار مرادیدی بہ خلوت بگو ای بی وفا ای سیمروت

کریبانم زد دست چاک چاکو نخواهم دوخت تار و قیامت

فلک نہ ہمسری دارد نہ ہم کف بخون ریزی دلش اصلا کلفت اف

ہمیشہ شیوہی کارش ہمینہ چراغ دودمانیرا کند پف

فلک د قهد آزارم چرائی کلم کر نیتی خارم چرائی

تکه باری زدوشتم برنداری میان بار سبربارم چرائی

ز دل نقش حالت در نشی یار خیال خط و خالت در نشی یار

مژه سازم بدور دیده پرچین که تاوینم خیالت در نشی یار

پریشان سنبلان پرتاب مکه خماین نرگسان پر خواب مکه

براینی ته که دل از ما برینی برنیه روزگار اشتاب مکه

جره بازی بدم رفتم به نخبیر سبک دستی بزدر بال من تیر

برو غافل مچرد کوهساران هران غافل چرد غافل خورد تیر

مو آن رندم که نامم بی قلندر
نه خان دیرم نه مان دیرم نه گنکر

چو روج آیو بگردم کردگیتی
چو شو آیو به خشتی و انهم سر

مرانه سر نه سامان آفریدند
پریشانم پریشان آفریدند

پریشان خاطران رفتند در خاک
مرا از خاک ایشان آفریدند

بی تهر شو سرم بر بالش آیو
چونی از استخوانم نالش آیو

شب بجران بجای اشک چشمم
ز مژگان پاره های آتش آیو

مو که چون اشتران قلع به حارم
جهازم خوب و خرواری بیارم

بدین مزد قلیل ورنج بسیار
هنوز از روی مالک شرمسارم

سرم چون کوی در میدان بکرده دلم از عهد و پیمان برگزیده

اگر دوران به ناهلان بماند نشینم تا که این دوران بکرده

دلم از دست تو دایم غمینه بایلین خشتی و بسترزینہ

همین جرمم که مودت دوست دیرم که حرکت دوست دیره حالش اینہ

چرا آزرده حالی ای دل ای دل همه فکر و خیالی ای دل ای دل

بساجم نخجری دل را بر آرم بوینم تا چه حالی ای دل ای دل

مگر شیر و پلنگی ای دل ای دل بودایم به جنگی ای دل ای دل

اگر دستم فقی خونت بر بجم بوینم تا چه رنگی ای دل ای دل

شب تاریک و سنگستان و مومست قبح از دست موافق و شکست

نگهدارنده اش نیکو نگهداشت و گرنه صد قبح نقاده بشکست

کشیان از بزاری از که ترسی برانی کربخواری از که ترسی

موبای این نیمه دل از کس ترسم دو عالم دل ته داری از که ترسی

مو آن رندم که پا از سرندونم سرپایی بخزد لبرندونم

دلارامی کز او دل کیر و آرام بغیر از ساقی کوشندونم

مرا عشقت ز جان آذر بر آره ز پیکر مشت خاکستر بر آره

نهال مهرت از دل کربزند هزاران شاخه دیگر بر آره

تن محنت کشی دیرم خدایا دل باغم خوشی دیرم خدایا

ز شوق مسکن و داد غیری به سینه آتشی دیرم خدایا

بود در مو و در مانم از دوست بود وصل مو و هجرانم از دوست

اگر قصابم از تن و اگره پوست جدا هرگز نکرد جانم از دوست

خرم کوه و خرم صحرا خرم دشت خرم آنانکه این آلالیان کشت

بسی بند و بسی شنو بسی بند همان کوه و همان صحرا همان دشت

غم عشقت بیابان پرورم کرد فراق مرغ بی بال و پرم کرد

بمواجی صبوری کن صبوری صبوری طرفه خاکی بر سرم کرد

سه درد آمو بجانم هر سه یکبار
غریبی و اسیری و غم یار

غریبی و اسیری چاره دیره
غم یار و غم یار و غم یار

تویی آن شکرین لب یاسمین بر
منم آن آتشین دل دیدگان تر

از آن ترسم که در آغوشم آبی
که از د آشت بر آب شکر

خوش آنانکه پا از سرزند و نند
مثال شعله خشک و ترزند و نند

کنشت و کعبه و تاجه و دیر
سرائی خالی از دلبرند و نند

خوش آنانکه سودای تہ دیرند
که سرپیوسته در پای تہ دیرند

بدل دیرم تمنای کسانی
که اندر دل تمنای تہ دیرند

الهی کردن کردون شود خرد که فرزندان آدم راهمه برد

یکی ناکه که زنده شد فلانی همه کونند فلان ابن فلان مرد

دلم از سوز عشق آتش بجان بی بکامم زهر از آن شکر دهن بی

همان دستان که بابت بی بکردن کنونم چون کس بر سر زنان بی

تکه که دور از منی دل در برم نی هوایی غیر و صلت در سرم نی

بجاست دلبراکز هر دو عالم تمنای دگر جز دلبرم نی

دگر شود که موجانم بسوزد کریان تابدا نامم بسوزد

برای کفر زلفت ای پریرخ همی ترسم که ایمانم بسوزد

دلم بی وصل ته شادی میناد زرد و محنت آزادی میناد

خراب آباد دل بی مقدم تو الهی حرک ز آبادی میناد

الاله کوهسارانم تویی یار بنوشه جوکنارانم تویی یار

الاله کوهساران هفتت ای بی امید روزگارنم تویی یار

فلک زار و نزارم کردی آخر جدا از گلزارم کردی آخر

میان تخته می نزد محبت شش و پنجه بکارم کردی آخر

نمیدانم دلم دیوانه کیست کجا آواره و در خانه کیست

نمیدانم دل سرگشته می مو اسیر ز کس متانه کیست

چو آن نخلم که بارش خورده باشند چو آن ویران که کنجش برده باشند

چو آن سیری بهی نالم دین دشت که رودان غززش مرده باشند

پسندی خوار و زارم تاکی و چند پریشان روزگارم تاکی و چند

تکه باری زدوشتم بر نکیری کرمی سربار بارم تاکی و چند

ولا غافل ز بجانی چه حاصل مطیع نفس و شیطانی چه حاصل

بود قدر تو افزون از ملائیک تو قدر خود نمیدانی چه حاصل

خور از خورشید رویت شرم دارد مه نوزاد رویت آزر م دارد

بشرو کوه و صحرا هر که بینی زبان دل بذکرت کرم دارد

اگر شیری اگر ببری اگر کور	سرنجاست بود جادرت کور
تنت در خاک باشد سفره کستر	بگردش موش و مار و عقرب و مور

عزیزا ما گرفتار دو دودیم	یکی عشق و دیگر درد و دهر فردیم
نصیب کس مباد این غم که مار است	جالت یک نظر نادیده مردیم

ز دل مهر تو ای مهر رقتی نی	غم عشقت بهر کس کفتنی نی
ولیکن شعله مهر و محبت	میان مردمان نهفتنی نی

دلا اصلا تتری از ره دور	دلا اصلا تتری از ته کور
دلا اصلا نی تتری که روزی	شوی بنگاه مار و لانه ی مور

حرامم بی تہ بی آلاہ وکل حرامم بی تہ بی آواز بلبل

حرامم بی اگر بی تہ نشینم کشم در پانی کلبن ساغر مل

بہر شوق سرکوی تہ دیرم بدل مہر مہ روی تہ دیرم

بت من کعبہ ی من قبلہ ی من تہ ای ہر سو نظر سوی تہ دیرم

خدا یا خستہ و زارم ازین دل شو و روزان در آزارم ازین دل

موازد دل نالم و دل نالدارم زمبستان کہ بیزارم ازین دل

سرراہست نشینم تابایی در شادی بروی ما کشایی

شود روزی بروز مونشینی کہ تاوینی چہ سخت یوفانی

شدتم پیرو برنای مانده بتن توش و توانای مانده

بمواجی برو آلاله ی چین چرا چینم که مینای مانده

خدایادل ز موبستان بزاری نمی آید ز موبهار داری

نمیدونم لب لعلش به خونم چرا تشنه است با این آبداری

بوره ای روی تو باغ بهارم خیالت مونس شهای تارم

خدا دونه که در دنیای فانی بغیر عشق تبه کاری ندارم

بسر غیرت سودائی ندارم بدل جز تبه تمنای ندارم

خدا دونه که در بازار عشقت بجز جان هیچ کالائی ندارم

خزاران غم بدل اندوخته دیرم هزار آتش بجان افروخته دیرم

یک آه سحرگز دل برآرم خزاران مدعی راسوخته دیرم

میه تکلشن به چشمم کلخن آیو واته کلخن به چشمم کلشن آیو

کلم تہ کلبنم تہ کلشتم تہ که واته مرده راجان برتن آیو

غم عشقت ز کنج رایگان به وصال تو ز عمر جاودان به

کفی از خاک کویت در حقیقت خدا دونه که از ملک جهان به

سر سرگشته ام سلمان نداره دل خون گشته ام دمان نداره

به کافر مذهبی دل بسته دیرم که در هر مذهبی ایمان نداره

امان از اختر شوریده می مو فغان از بخت برگریده می مو

فلک از کینه ورزی کی گذاره رودخون از دل غمیده می مو

بروی ماهست ای ماه ده و چار به سرو قدت ای زمینده رخسار

که جز عشقت خیالی در دلم نی بیداری ندارم مو سرو کار

نهالی کن سر از باغی بر آرد ببارش هر کسی دستی بر آرد

بر آرد باغبان از بیخ و از بن اگر بر جای میوه کوهر آرد

غمّت در سینه می مو خانه دیره چو بخدی جای در ویرانه دیره

فلک هم در دل میغم نهد باز هر آن انده که در انبانه دیره

کشم آهی که گردون پر شرر شی دل دیوانه ام دیوانه تر شی

بترس از برق آه سوت دیلان که آه سوت دیلان کارگر شی

شب ناید ز اشکم دیده ترنی سرشکم جاری از خون جگرنی

شو و رجم رود باناله ی زار تراز حال زار مون خبرنی

غم و درد دل موبی حساب خدا دونه دل از هجرت کباب

بنازم دست و بازوی ته صیاد بکش مرغ دلم باله ثواب

بی تو تلوا سه دیرم ای نکویار زهر د کاسه دیرم ای نکویار

میم خون کریه ساقی ناله مطرب مصاحب این سه دیرم ای نکویار

اگر دستم رسد بر چرخ گردون
از او پرسم که این چین است و آن چون

یکی را میدهی صد ناز و نعمت
یکی را نان جو آلوده در خون

چه باغ است اینکدارش آذینه
چه دشت است اینکد خوشارش زینه

مگر بوم و بر سنگین دلان است
مگر صحرای عشق نازینه

کجایی جای ته ای بر همه شاه
که موآیم بدانجا از همه راه

همه جا جای ته موکور باطن
غلط گفتیم غلط استغفرانه

کسیکه ره بفریادم بردنی
خبر بر سر و آردم بردنی

همه خوبان عالم جمع کردند
کسیکه یادت از یادم بردنی

به هر شام و سحر کریم بگوئی که جاری سازم از هر دیده جوئی

موان بی طالعم در باغ عالم که گل کارم بجایش خار روئی

سمن زلفا بری چون لاله دیری ز نرگس ناز در دنباله دیری

از آن روسه بهرم بر نیاری که در سرناز چندین ساله دیری

شب نام شبی بکیر نام ز جور یار و چرخ پیر نام

گهی همچون پلنگ تیر خورده گهی چون شیر در زنجیر نام

وای آن روزی که قاضی مان خدا بی به میزان و صراطم با جرابی

ببوت میروند سپرو جوانان وای آن ساعت که بوبت زان مانی

دل از مهرت نوزده برچه ارزه گل است آندل که مهر تو نوزده

کریبانی که از عشقت شود چاک یک عالم کریبان و اسیرزه

برویت از حیا خوی رسته دیری دوا برویت بناز آیه دیری

به سحر دیده در چاه زخندان بسی هاروت دل آویسته دیری

ز آهم هفت کردون پر شرربی ز مرغانم روان خون جگر بی

تہ که هرگز دلت از غم نسوجه کجا از سوتہ دیلانت خبر بی

سحر گاهان که اسلیم لاوه کیره ز آهم هفت چرخ آلاوه کیره

چنان از دیده ریزم اشک خونین که کیتی سر بر سیلابه کیره

چمن پر سبزه صحرا لاله زاره	غریزان موسم جوش بهاره
که دنیای دنی بی اعتباره	دمی فرصت غنیمت دان درین فصل

مراد وصل آموه و بهران چه حاصل	مراد د آموه و درمان چه حاصل
سر سوته کدیاران چه حاصل	بسوته بی گل و آلاله بی سر

ز آه و ناله می خود در فغانم	دل از دست تنهایی بجانم
کند فریاد مغز استخوانم	شبان تار از درد جدایی

نه از آموزش استاد یرم	غم عشق تو مادر زاد یرم
خراب آباد دل آباد یرم	بدان شادم که از ین غم تو

الهی سوز عشقت بیشتر کن دل ریشم ز دردت ریشتر کن

ازین غم کردمی فارغ نشینم بجانم صد هزاران بیشتر کن

غمم چحد و دردم بی شاره فغان کاین درد مودمان نداره

خداوند اندونه ناصح مو که فریاد دلم بی اختیاره

عزیزان از غم و درد جدایی به چشمانم مانده روشنائی

بدر و غربت و بهرم گرفتار نه یار و همدی نه آشنائی

نصیب کس مبود دل مو که بیاره غم بی حاصل مو

کسی بواز غم و دردم خبردار که دارد مشکلی چون مشکل مو

به لامردم مکان دلبرم بی سخنمای خوشش تاج سرم بی

اگر شایم پنشد ملک شیراز همان بهتر که دلبر در برم بی

دلی دیرم خریدار محبت کز او کرم است بازار محبت

لباسی دو ختم بر قامت دل ز بود محنت و تار محبت

خوش آنانکه تن از جان ندانند تن و جانی بجز جانان ندانند

بدردش خو کردند سالان و ماهان بدرد خویشان در مان ندانند

دل موی تو زار و بی قراره بجز آزار موکاری نداره

زندستان بسر چون طفل بدخو بدرد هجرت اینش روزگار

بوره بلبل بنالیم از سرسوز
بوره آه سحر از مویاموز

تواز بهر کلی ده روز نالی
مواز بهر دل آرامم شو و روز

خداوند انفریاد دلم رس
تویار یسکان موانده بیکس

همه کونند طاهر کس ندازه
خدا یار موجه حاجت کس

دلی دیرم ولی دیوانه و دنگ
زدستم شیشه می ناموس بر سنگ

ازین دیوانگی روزی برآیم
که در دلمان دلبر برز نم چنگ

همه عالم پر از کرد چه سازم
چو مودلها پر از درد چه سازم

بکشم سنبلی دلمان الوند
همواز طالعزم زرد چه سازم

قدح بر کیرم و سیرگلان شتم بطرف سبز و آب روان شتم

دوسه جامی زخم باشد کامی وایم مست و بسیر لالیان شتم

مواز جورستان دل ریش دیرم زلاله داغ بردل بیش دیرم

چو فردا نامه خوانان نامه خوانند من شرمنده سردر پیش دیرم

دیم آلاله ای درد امن خار و اتم آلالی کی چینه منت بار

بگفتا باغبان معذور میدار درخت دوستی دیر آورد بار

خوش آمدل که از خود بخبر بی ندونه در سفر یاد خبر بی

بکوه و دشت و صحرا، همچو مجنون پی لیلی دوان با چشم تری

همدل ز آتش غم سوتنی بی بهرجان سوز بهر افروتنی بی

که از دست اجل برتن قبائی اگر شاه و کدائی دوستی بی

قلم تراشم از هراستخوانم مرکب گیرم از خون رگانم

بگیرم کاغذی از پرده‌ی دل نویسم بهر یار مهربانم

محبت آتشی در جانم افروخت که تا دلمان مشربایدم سوخت

عجب پیرانی بهرم بریدی که خیاط اجل میایدش دوخت

الهی اربواجم ورنواجم تزدانی حاجتم را مویه و اجم

اگر بنوازیم حاجت روانی وگر محروم سازی مویه ساحم

موآن دل داده ی بی خانانم موآن محنت نصیب سخت جانم

موآن سرکشته خاتم در میان که چون بادی وز دهر سود و انم

نمیدانم که رازم با که و احبم غم و سوز و کدازم با که و احبم

چه و احبم هر که دونه میکده فاش دگر راز و نیازم با که و احبم

سرکویت تا چند آیم و شتم ز وصلت بی نوا چند آیم و شتم

بکویت تا بسید دیده رویت تتری از خدا چند آیم و شتم

بوره کز دیده چو خونی بسازیم بوره لیلی و مجنونی بسازیم

فریدون عزیزم رفیق از دست بوره کز نو فریدونی بسازیم

کلی که خود بدادم پیچ و تابش باشک دیدگانم دادم آبش

درین کشتن خدایا کی روانی گل از مودیکری کسیر دگلایش

ز عشقت آتشی در بوته دیرم در آن آتش دل و جان سوته دیرم

سکت اراپانده بر چشمم ایدوست بمرنگان خاک پایش روته دیرم

به آهی کند خضر ابو جم فلک راجله سر تا پا ابو جم

بو جم ار نه کارم را بساجی چه فرمائی بساجی یا بو جم

اگر جسمم بوزی سوته خواهم اگر چشمم بدوزی دوته خواهم

اگر باغم بری تا گل پچینم کلی بمرنگ و همبوی ته خواهم

سرکوه بلند چندان نشینم که لاله سربر آره مونپنجنم

الاله یوفابی یوفابی نگار یوفا چون موکزینم

ز وصلت تا بکی فردا یم و شم جگر پر سوز و درد آیم و شم

بمکونی که در کویم نیایی موتاکی بارخ زرد آیم و شم

خوشا روزی که دیدارته وینم گل و سنبل ز رخسارته چینم

بیانشین که تا وینم شو روز حالت ای نگار نازینم

دلم زار و حزینه چون نالم وجودم آتشیته چون نالم

بمواجن که طاهر چندانلی چومکم در کینه چون نالم

میه تکشن چوزندان پنجم

گلستان آذستان پنجم

میه آرام و عمر زندگانی

به خواب پریشان پنجم

بشویا تو ای مه پاره، ستم

بروز از درد و غم پچاره، ستم

تو داری در مقام خود قراری

مویم که در جهان آواره، ستم

غریبی بس مراد لکیر دارد

فلک برگردنم زنجیر دارد

فلک از گردنم زنجیر بردار

که غربت خاک دامگیر دارد

هر آن دلبر که چشم مست دیره

خزاران دل چوما بابت دیره

میان عاشقان آن ماه سیما

چو شعر موبند و پست دیره

تضار می ز چشمان خارش قدر سری ز زلف مشکبارش

مه و مهر آیتی ز آن روی زیبا نگویمان جهان آینه دارش

شب کان نازینم در بر آید گذشته عمرم از نو بر سر آید

همه شونده ی موتا سحرگاه بره باشد که یارم از در آید

دلار است پر از خار و خشک بی کدزگاه تو بر اوج فلک بی

شب تار و سیلان دور منزل خوش آنکس که بارش کمتر کن بی

دل چو ن مو بغم اندوخته ای نی زری چو ن جان مود بوته ای نی

بجز شمعم ببالین هدی نه که یار سوته دل جز سوته ای نی

شَم از روز و روز از شوبِ تری دل آشته ام زیرِ وزِ تری

شو روز از فراقِ تِ نالِی مو چو آه سوتِ جانانِ پر شرِ تری

خور آئینِ چهره ات افروخته تری بجانم تیرِ عشقِ دوتِ تری
چرا خالِ رختِ دوتِی سیاهه هر آن نزدیکِ خورِ بی سوتِ تری

صفا هونم صفا هونم چه جابی که هر یاری کز فتمِ یوفابی
بشم یکسر بتازم تا به شیراز که در منغلی صد آشنابی

بمواجی چرا ته بقراری چو گل پرورده ی باد بهاری
چرا کردی بکوه و دشت و صحرا بجانِ او ندارمِ اختیارِی

موآن باز سفیدم بهدانی لاله در کوه دارم سیابانی

ببال خود برم کوهان بکوهان بچنگ خود کرم نخبیربانی

غزیرامردی از نامردنایو فغان و ناله از سیدردنایو

حقیقت بشنواز پور فریدون که شعله از تنور سردنایو

بدام دلبری دل مبتلابی که هجرانش بلا وصلش بلابی

درین ویرانه دل جز خون ندیدم نه دل کویی که دشت کربلابی

دل دیوانه ام دیوانه تر شی خرابه خانه ام ویرانه تر شی

کشم آهی که کردون را بسو جم که آه سوت دیلان کارگر شی

قدم دایم زبار غصه خم بی چو موخوین دلی در دهر کم بی

زغم یکدم مو آزادی ندرم دل بیچاره ی موکوه غم بی

جهان خوان و خلائق میهان بی گل امروز موفردا خزان بی

سیه چالی که نامش رانند کور باواجن که اینت خانان بی

سحرگان که بلبل بر گل آید بدان اشک چشمم گل گل آید

روم در پای گل افغان کنم سر که هر سوته دلی در غفل آید

گلان فصل بهارن هفته ای بی زمان وصل یاران هفته ای بی

غنیمت دان وصال لاله رویان که گل در لاله زاران هفته ای بی

شبی خواهم که پنهانم	دمی باساقی کوثر نشینم
بکیرم در بغل قبر رضا را	در آن گلشن گل شادی بچینم

ز هجرات هزار اندیشه دیرم	همیشه زهر نغم در شیشه دیرم
ز ناسازی بخت و گردش چرخ	فغان و آه وزاری پیشه دیرم

بروی دلبری کر میستم	مکن منعم گرفتار دلستم
خدا را سادبان آهسته میران	که من ولانده ای این قافلستم

بی تہ سرد بیانم شور روز	سر شک از دیده بارانم شور روز
نہ بیمارم کہ جایم میکری درد	ہمیدانم کہ نالانم شور روز

همه روزم فغان و بقراری شوان بیداری و فریاد و زاری

بموسوجه دل هر دور و نزدیک تراز سنگین دلی پرواننداری

بمیرم تاته چشم تر نیننی شرار آه پر آذر نیننی

چنانم آتش عشقت بسوجه که از موشت خاکستر نیننی

وای آن روجی که در قبرم نهند تنک بایلنم نهند خشت و گل و سنک

نپای آنکه بگریزم ز ماران نه دست آنکه باموران کنم جنگ

بدل چون یادم از بوم و بر آيو سر شکم پنخود از چشم تر آيو

از آن ترسم من برگشته دوران که عمرم در غریبی بر سر آيو

زدست چرخ کردون دادویرم هزاران ناله و فریادویرم

نشید و ستانم باخس و خار چگونه خاطر خود شادویرم

دلاره تو پر خار و خشک بی دین ره روشنائی کمترک بی

کر از دست بر آید پوست از تن بپنن تاکه بارت کمترک بی

دلی دیرم چو مودیولنه و دنک زده آینه هر نام بر سنگ

بمواخذ که بی نام و نمکی هر آن یارش تویی چه نام و چه نمک

سرم بالین تنم بسترنداره دلم جز شوق ته در سرنداره

نمدور از ته هر کس سربالین الهی سرز بالین برنداره

سیاهی دو چشمت مرا گشت درازی دوزخانت مرا گشت

به قلم حاجت تیر و کمان نیست خم ابرو و مژگان مرا گشت

بلا ریزی ز بالای ت باشد جنون سری ز سودای ت باشد

بصورت آفرینم این کمان بی که پنهان در تاشای ت باشد

نخارینا دل و جانم ت دیری همه پیدا و پنهانم ت دیری

نمیدانم که این دروازه که دیرم همیدانم که درانم ت دیری

موا آن مخنت کش حسرت نصیم که در هر ملک و هر شهری غریم

نه روزی که آبی بر سر من بویی مرده از بجر حبیم

بنخیرته دگر یاری نذریم به اغیاری سروکاری نذریم

بدکان ته آن کاسه متاعم که اصلا روی بازاری نذریم

بوره جاناکه جانانم تویی تو بوره یاراکه سلطانم تویی تو

ته دونی خود که موجز توندونم بوره بوره که ایمانم تویی تو

سرم سودای کیسوی ته دیره دلم میل گل روی ته دیره

اگر چشمم باه نوکره میل نظر بر طاق ابروی ته دیره

اگر دردم یکی بودی چه بودی وگر غم اندکی بودی چه بودی

به بالینم طیبی یا حبیبی ازین هر دو یکی بودی چه بودی

موان رندم که عصیان پیشه دیرم بدستی جام و دستی شیشه دیرم

اگر تو یکنایه‌ی رو ملک شو من از خوا و آدم ریشه دیرم

کرم خوانی ورم رانی ته دانی کرم دتش بوزانی ته دانی

ورم بر سر زنی الوند و میمند بهی و اجم خدا جانی ته دانی

نخار تازه خیر ماکجانی بچشان سرمه ریز ماکجانی

نفس بر سینه‌ی طاهر رسیده دم رفتن عزیز ماکجانی

چه خوش بی مهربانی هر دو سربنی که یکسر مهربانی درد سربنی

اگر مجنون دل شوریده اسی داشت دل لیلی از آن شوریده تربنی

به خجگر بر آزند دیدگانم در آتش کربوزند استخوانم

اگر بر ناخانم نی بکوبند نگیرم دل زیار مهربانم

من آن شمعم که اسگم آتشین بی که هر سوت دلی حالش بهمین بی

همه شب کریم و نالم همه روز میته شامم چنان روزم چنین بی

تو آری روز روشن را شب از پی شده کون و مکان از قدرت حی

حقیقت بشو از طاهر که کردید بیک کن خلقت هر دو جهان طی

شب تار است و کرگان میزنندش دوزلفانت حایل کن بوره پیش

از آن کنج لبست بوسی بوده بکوره خدا دادم بدرویش

دلی دیرم چو مرغ پاشسته چو کشتی بر لب دریانشته

تو کوئی طاهر اچون تار بنواز صدا چون مید تار کسته

مو آن دل داده یکتا پرستم که جام شرک و خود بینی کشتم

منم طاهر که در زم محبت محمد را کینه چاکرستم

الهی ای فلک چون موز بون شی دلت همچون دل موعرق خون شی

اگر یک بخرم ام بی غم بویی یقین دانم کزین غم سرنگون شی

مدامم دل پر از خون جگر بی چو شمع آتش بجان و دیده تری

نشینم بر سر راهت شو روز که تار و زی ترابر مو کذر بی

بنادانی گرفتیم کوره راہی ندانستم که می افتیم بجایی

بدل گفتیم رفیقی تابه منزل ندانستم رفیق نیمه راہی

من آن رندم که کیرم از شہان باج پوشتم جوشن و بر سر نهم تاج

فرو ناید سرمردان بہ نامرد اگر دارم کشد مانند حلاج

ز مشک تر سیه تر سنبلیت بی هزاران دل اسیر کاکلیت بی

ز آہ و ناله تاثیر ندیدم ز خار سخت تر گویا دلت بی

نرسی حال یار و لفکارت کہ ہجران چون کند بار و زکارت

تہ کہ روز و شوان در یاد مویی خزارت عاشق با موچہ کارت

همه شوتا سحر اختر شمارم که ماه رویت آیودر کنارم

شوان کوشتم بدر چشمم برا هست گذاری تا کی در انتظارم

شب دیرم ز هجرت تار تارو گرفته خلقتش لیل و نهارو

خداوند دلم را روشنی ده که تاوینم حال هشت و چارو

دلم میل گل روی ته دیره سرم سودای کیسوی ته دیره

اگر چشمم باه نوکره میل نظر بر طاق ابروی ته دیره

الاله کوساران هفت ای بی بقیه جوکناران هفت ای بی

منادی میکره شرو به شرو وفای گلزاران هفت ای بی

الهی دل بلایی دل بلایی
کنه چشمان کره دل بتلایی

اگر چشمان نکردی دیده بانی
چه داند دل که خوبان در کجایی

بیا سوت دلان کردیم آئیم
سخنها و اکریم غم و انایم

تراز و آوریم غمها بسجیم
هر آن سوت تریم وزین تر آیم

تکت نازنده چشمان سرمه سانی
تکت زمبده بالاد لر بانی

تکت مشکین دو کیود قفانی
به و حاجی که سرگردان چرائی

جهان بی وفازندان مانی
گل غم قسمت دلمان مانی

غم یعقوب و محنت های ایوب
همه گویا نصیب جان مانی

خوش آن ساعت که یار از د آیو شو هجران و روز غم سر آیو

ز دل بیرون کنم جابر ابد شوق ہی و اجم که جایش دلبر آیو

ز شور انگیزی چرخ و فلک بی که دایم چشم بختم پر تک بی

دامد و دود آهم تا سابی پیایی سل اسکم تا تک بی

خوش آنان که با ت همیشند همیشه بادل خرم نشند

هین بی رسم عشق و عشق بازی که کساخانه آیند و ت بیند

هر آنکس با تو قهرش بیشتر بی دلش از درد هجران ریشتر بی

اگر یکبار چشانت بوی نم بجانم صد هزاران ریشتر بی

شوان استارگان یک یک شام

براست تا سحر در انتظارم

پس از نیمه شوان که تنیانی

ز دیده اشک چون باران ببارم

خوش آنانکه هر از برندانند

نه حرفی وانویسند و نه خوانند

چو مجنون سر نهند اندر بیابان

ازین کو گل روند آه چو ترانند

سخن از هر چه و احم و اتشان بی

حدیث از میش و از کم و اتشان بی

بدریا کر روم کو هر بر آرم

هر آن کو هر که وینم و اتشان بی

دلی دیرم که بهودش نمی بو

سخنما می کرم سودش نمی بو

بادش میدهم نش میبرد باد

در آتش می نهم دودش نمی بو

خدا یا وکیان شم وکیان شم
بدین بختانی وکیان شم

همه از در برانند سوته آیم
تکه از در برانی وکیان شم

بهار آیو به حرشانی کلی بی
بهر لاله خزاران بلبل بی

بهر مرزی نیارم پانهادن
مبوکز مو بتر سوز دلی بی

بیاجانادل پردرد مو بین
سرشک سرخ و روی زرد مو بین

غم مجوری و درد صوری
همه بر جان غم پرورد مو بین

زبوی زلف تو مفتونم ای گل
زرنگ روی تو دخنونم ای گل

من عاشق ز عشقت بیقرارم
تو چون لیلی و من مجنونم ای گل

بهار آیوبه صحرا و درو دشت جوانی هم بهاری بود و بگذشت

سر قبر جوانان لاله رویه دمی که کمر خان آینه به گلشت

اگر شاپین بچرخ، بشیمینه کند فریاد مرگ اندر کینه

اگر صد سال در دنیا بمانی در آخر مثلت زیر زینه

دلی دیرم دمی بنغم نمی بو غمی دیرم که هرگز کم نمی بو

خطی دیرم موز خوبان عالم که یار بیوفاهدم نمی بو

وای ازین دل که فی هرگز بجامم وای ازین دل که آزار دمامم

وای ازین دل که چون مرغان وحشی نخیده دانه اندازد بامم

موکه یارم سیریاری نذیره

موکه دردم سبکاری نذیره

همه واجن که یارت خواب نازه

چه خوابست اینکه بیداری نذیره

نمیدانم که سرگردان چرایم

کمی نالان کمی گریان چرایم

همه دردی بدوران یافت دمان

ندانم موکه بیدرمان چرایم

دل از دست غمت زیر و زبری

بچشمان اشکم از خون جگر بی

هران یاری چو مور نازدیره

دلش پر غصه جانش پر شرربی

بدنیای دنی کی ماندنی بی

که دلمان بر جهان افشاندنی بی

همی لالتقطوا خوانی عزیزا

دلایا ویلنا هم خواندنی بی

از آن روزیکه ما را آفریدی	بغیر از معصیت چیزی ندیدی
خداوند باحق، بشت و چارت	ز ما بگذر شریدی ندیدی

مو که آشفته حالم چون نالم	سکسته پرو بالم چون نالم
همه گویند فلانی چند نالی	تو آبی در خیالم چون نالم

بشم و اشم که تایی کردی	به بختم گریه و زاری کردی
بکردی و نجوئی یار دیگر	که از جان و دولت یاری کردی

خدایی که مکانش لا مکان بی	صفائش جمال کلر خان بی
پیدا آرنده ی روز و شب و خلق	که بر هر بنده او روزی رسان بی

گلش در زیر سنبل سایه پرور نهال قاش نخلی است نوبر

ز عشق آن گل رعنا همه شب چو بلبل ناله و افغان برآور

دل شاد از دل زارش خبرنی تن سالم ز یارش خبرنی

نه تقصیر که این رسم قدیم که آزاد از گرفتارش خبرنی

دل از عشقت نداده مرده اولی روان بی درد عشق افسرده اولی

سحر بلبل زند در گلشن آواز که گل بی عشق حق پر مرده اولی

خزاران لاله و گل در جهان بی همه زیبا به چشم دیگران بی

آلاله می موبه زیبایی درین باغ سرفراز همه آلالیان بی

دل عاشق به پیغامی بسازد خمار آلوده با جامی بسازد

مرا کینیت چشم تو کافیت ریاضت کش باده امی بسازد

هر آن باغی که نخلش سر بر ربی مدامش باغبون خونین جگر بی

باید کندش از تیغ و از بن اگر بارش همه لعل و گهر بی

بیندم شال و میو شتم قدک را بنازم کردش چرخ و فلک را

بگردم آب دریا با سراسر بشویم هر دو دست بی نمک را

اگر دل دلبر و دلبر کدام است و اگر دلبر دل و دلرا چه نام است

دل و دلبر هم آینه و نیم ندونم دل که و دلبر کدام است

ته دوری از برم دل در برم نیست هوای دیکری اندر سرم نیست

بجان دل برم کز هر دو عالم تمنای دگر جز دل برم نیست

شیر مردی بدم دلم چه دوست اجل قصدم گره و شیر زبونت

ز مو شیر تیان پر سیر می کرد تنم و امرگ بجنگیدن ندونست

نفس شومم دنیا بر آن است که تن از بهر موران پروراست

ندونستم که شرط بندی چیست هرزه بورم بمیدان جهانست

قضا پیوسته در گوشم بواجه که این درد دل تو بی علاجه

اگر کوهر بی خواهی نذاری همین این خون تو که بی رواجه

لاله کاران دگر لاله مکارید باغبانان دودست از گل بدارید

اگر عهد گلان این بو که دیدم پنج گل برکنید و خار بکارید

شوانم خواب در مرز گلان کرد کلم واحد و خوابم رازیان کرد

باغبان دید که موکل دوست دیرم هزاران خار بر گل پاسبان کرد

کیچ ویدم که کافر کیچ میراد چنان کیچم که کافر هم موی ناد

بر این آئین که مورا جان و دل داد شمع و پروانه را پر و بچ میداد

دمی بوره بوین حالم تہ دلبر دلم تنگ شہی بامو بسر بر

تہ گل بر سر زنی ای نوکل مو بہ جای گل زخم مودست بر سر

دلم زار و دلم زار و دلم زار طیبم آورید در دم کرد چار

طیبم چون بونه بر موی زار کرده در خون در دم را بناچار

مو که سرد بیانم شود روز سر شک از دیده بارانم شود روز

نه تب دیرم نه جایم میکند درد همیدونم که نالونم شود روز

به این بی آشنایی بر کیاشم به این بی خانمانی بر کیاشم

همه کر موبروند واته آیم ته از در کبرونی بر کیاشم

مو آن آزرده بی خانانم مو آن مخنت نصیب سخت جانم

مو آن سرکشته خرم دریا بون که هر بادی وزد پیش دوانم

بوره سوتہ دلان بابا نالیم ز دست یار بی پروا نالیم

بشیم با بلبل شیدا به گلشن اگر بلبل ننالہ بابا نالیم

بوره روزی کہ دیدار تہوینم گل و سنبل بہ دیدار تو چینم

بوره نشین برم سالان و ماہان کہ تا سیرت بوینم نازینم

بہ عشقت اسی دلار انکرو ستم نوید وصل تو تا نشو ستم

بدل تخم و فیات کستم آخر بجز راندہ و خواری ندرو ستم

خوش آن ساعت کہ دیدار تہوینم کمند غمیرین تار تہوینم

نویںہ خرمی حر کزدل مو مگر آن دم کہ رخسار تہوینم

دلم دور است و احوالش ندونم کسی خواهد که پیغامش رسونم

خداوند از مکرم مہلتی ده که دیداری بیدارش رسونم

بورہ یکدم بنالیم و بسوچیم از آن روی که هر دو تیرہ روچیم

تہ بلبل حاش نہ مثل مونی نبو جز درد و غم یک عمر روچیم

دلم در دین و نالین چه واجم رخم کردین و خاکین چه واجم

بکر دیدم بہ ہمتاد و دولت بصد مذہب منادین چه واجم

از آن انگشت نامی روزگارم کہ دور افتادہ از یار و دیارم

ندونم قصد جان کردن بناحق بجز بر سرزدن چارہ ندارم

از آن دخته و سینه فگارم که گریان در تنه سنگ مزارم

بواجندم که ته شوری نداری سراپا شور دارم شرندارم

بدل در غمت باقی هنوزم کسی واقف نبواز درد و سوزم

نبویک بلبل سوت به گلشن به سوزمونو کافربه روزم

فلک کی بشود آه و فغانم بهر گردش زند آتش بجانم

یک عمری بگذرانم با غم و درد بجام دل نکرد آسمانم

تدونی ای فلک که مستندم وامویر بد مکه که درد مندم

یک گردش که میکردی سینی چورته موبسانت بیندم

کنون داری نظر کو وکیانم ز جورت در کدازه استخوانم

بلکه اندیشه ای بیداد پیشه که آهیم تیر بوناله کانم

ز حال خویشان مویخبریم ندونم در سفر یاد حضریم

فغان از دست تو ای سیمروت همین دونم که عمری دبدبریم

گلستان جای تو ای نازنینم مود گلخن به خاکستر نشینم

چه در گلشن چه در گلخن چه صحرا چو دیده واکرم جز تیره نوینم

کافر مگر منی آلاله کارم کافر مگر منی آبش بدارم

کافر مگر منی ناش برم نام دو صد داغ دل از آلاله دارم

غم عالم همه کردی بدارم مگر مولوک مست سر قطارم

همارم کردی و دادی به ناکس فزودی هر زمان باری بدارم

هزاران ملک دنیا کربدارم هزاران ملک عشقی کربدارم

بوره ته دلبرم تاباته واحم که بی روی تو آزار کربدارم

تو خود کشتی که مویلاج مانم به آب دیدگان کشتی برانم

همی ترسم که کشتی غرق و ابو درین دریای بی پایان بانم

فلک برهم زدی آخر اسام زدی بر خمره ی نیلی لباسم

اگر داری برات از قصد جانم بکن آخر ازین دنیا اسام

موکه مست از می انکور باشم چرا از ناز نیم دور باشم

موکه از آتشت گرمی نو نیم چرا از دود مخت کور باشم

الهی دشمنت را خسته و نیم به سینه اش خجری تادسته و نیم

سر شوآیم احوالش پرسم سحر آیم مزارش بسته و نیم

دلاخونی دلاخونی دلاخون همه خونی همه خونی همه خون

ز بهر لیلی سیمین عذاری چو مجنونی چو مجنونی چو مجنون

خوشا آنان نه سردارند نه سامان نشین هر دو پاپیچن به دلمان

شو روزان صبری پیش گیرن بیاد روی دلداران دلمان

بِعالَم کس مبادا چون من آئین
موا آئین کس مبود دین و آئین

هر آنکو حال موش باور نیبو
موا آئین بی موا آئین بی موا آئین

بوره ای دل بوره باری بشمان
مکه کاری کز آن کردی پشمان

یه دوروزی بناکامی سرآریم
باشه روزی که گل چنینیم بدان

دلم از دست ته نالانه نالان
اندرون دلم خون کشته پالان

خراران قول بامایش کردی
همه قولان ته بالان بالان

ته سرورزان موسودای ته ورزان
کریبان بلرزان واته لرزان

کفن در کردنم صحرای محشر
هران وینان احوال ته پریان

زیاد خودیسا پروا کریمان ازو کوالتجا واکه بریمان

کیه این تاب داره تا مودارم ندازه تاب این سام نریمان

بوره منت بریم ما از کریمان بکشیم دست از خوان لیمان

کریمان دست در خوان کریمی که برخواست نظر دارند کریمان

ز دست مو کشیدی باز دالمان ز کردارت نبی یک جو پشیمان

روم آخربدانی زخم دست که تا از وی رسد کارم بسلامان

دل منگ ندانم صبر کردن ز دلگشایی بوم راضی ببردن

ز شرم روی ته مودر حجابم ندانم عرض حالم واته کردن

آنکه بی خان و بی مانه منم من آنکه بر کشته سالانه منم من

آنکه شادمان به انده میکره روز آنکه روزش چو سالانه منم و من

پشیمانم پشیمانم پشیمان کاروانی بوینم تابشیمان

کهن دنیا هیچ کسی مانده به هرزه کوله باری میکشیمان

مو آن اسید بازم سینه سوئان چراگاه موبی سر برش کوهان

همه تیغی به سوئان میگردن تیر مو آن تیغ که یزدان کرده سوئان

برندم بهجو یوسف کر بزدان ویا نالم ز غم چون مستندان

اگر صد باغبان خصمی نماید مدام آیم بگلزار تو خندان

نوامی ناله غم اندوخته دونو عیار قلب خالص بوته دونو

بوره سوته دلان واهم بنالیم که قدر سوته دل دلسوته دونو

سری دارم که سامانش نمیبو غمی دارم که پامانش نمیبو

اگر باورنداری سوی من آمی بوین دردی که درمانش نمیبو

به وانه که جانانم تویی تو بسلطان عرب جانم تویی تو

نمیدونم که چونم یا که چنم ہی دونم که درانم تویی تو

بهارم بی خزان ای گلبن مو چه غم کنده بوینخ و بن مو

برس ای سوته دل یکدم به دردم ته ای امروز دل تازه کن مو

نیا مطلق بکارم این دل مو بجز خونه اش نه حاصل مو

داره در موسم گل جوش سودا چه پروایی کرده اینجا دل مو

وای از روزی که قاضیان خدا بو سرپل صراطم با جرابو

بوقت بگذرد سپرو جوانان وای از آدم که نوبت زان بابو

چو مویک سوت دل پروانه ای نه بعالم همچو مودیوانه ای نه

همه مارون و مورون لانه دیرن من دیوانه را ویرانه ای نه

مورا ای دلبر موباته کاره وگرنه در جهان بسیاره

کجا پروای چون موسوته دیری چو موبل بل به گلزارت هزاره

درین بوم و برانم پرورش نه
شوانم جا و روزانم خورش نه

سری دیرم که مغزی اندرونه
تنی دیرم که پروای سرش نه

موراد ددلم خو کرده واته
ندونی درد دل ای بیوفاته

بوره موسو ته دل واته سپارم
ته ذونی بادل و دل ذونه باته

بدنیا مونو نیم کام بی ته
بدس هرگز نکیرم جام بی ته

بلرزم روز و شو چون بید مجنون
ندارم یک نفس آرام بی ته

سحرگاهان فغان بلبلا نه
بیاد روی پر نور گلانه

ز آه موفک آخر خدر که
اثر د ناله ی سوت د لانه

بدنیا مثل مودل سوته ای نه
بدر دسوز غم اندوته ای نه

چسان بندم ره یل دودیده
که این زخم دلم لو سوته ای نه

دل مودایم اندر ماتم ته
بدل پیوسته بی درد و غم ته

چه پرسی که چرا قدت بوخم
خم قدم از آن پیچ و خم ته

ز غم جان در تنم دگیر و داره
سرم در بن تیغ آبداره

ندارم اختیاری از چه جوشش
دل موتاب این سودا نداره

به کس درد دل موهاتنی نه
که سنگ از آسمون انداتنی نه

به وواجن که ترک یار خود که
کسیس یارم که ترکش واتنی نه

دل موغیرتہ دلبر نکیرہ بجای جوهری جوهر نکیرہ

دل موسوتہ ومرتہ آذر نبی ناسوتہ آذر در نکیرہ

تذونم لوت و عریانم کہ کردہ خودم جلاد و پوچونم کہ کردہ

بدہ خجبر کہ تاسینہ کنم چاک ببینم عشق بر جونم چہ کردہ

دو چشمم راتہ خون پالاکنی تہ کلاہ عظم از سرواکنی تہ

اگر لیلی پرسہ حال مجنون نظر او را سوی صحراکنی تہ

مورانہ فکر سودایی نہ سودی نہ در دل فکر بہودی نہ بودی

نخواہم جوکنار و چشمہ سارون کہ ہر چشم ہزارون زندہ رودی

شوم از شام یله تیره تری درد دلم ز بود و ابر تری

همه در دارسن آخر بدرمون درمان درد ما خود بی اثر بی

پی مرک نکویان گل نروبی دگر رویی ز رنگش بی ز بویی

ز خود رو پیچ حاصل بر نخیزد بجز بدنامی ولی آبروی

به جز این موندارم آرزوی که باشد بدم مولله روی

اگر درد دلم و احم به کوهان دگر دگر کوهساران گل نروبی

دل بی عشق را افسردن اولی هر که دردی نداره مردن اولی

تنی که نیست ثابت در ره عشق ذره ذره به آتش سوتن اولی

من دل سوتہ را لایق ندونی کہ در دیوان عشقت بخونی

خراون بام از خونی بوکم ز تو زیرا کہ بحر میکرونی

یقینم حاصلہ کہ ہرزہ کردی ازین کردش کہ داری بر نکردی

بروی موبستی حر رہی را بدین عادت کہ داری کی تہ مردی

پنداری کہ زندان خوشترم بی سرم بو کوی میدان خوشترم بی

چو کلخن تار و تاریکہ بہ چشمم گلستان بی تہ زندان خوشترم بی

زیداد فلک یارون امان بی امان جستن روز آخر زمان بی

اگر پارہ کرم پیچہ بجابو کہ وامو آسمان پر سرگران بی

در اسگم بدان رسته اولی خون دلم ز چشمان رسته اولی

بکس حرفی ز جورت وانواجم که حرف جور پنهان رسته اولی

دل تو کی ز حالم با خبری کجا رحمت باین خونین جگر بی

تو که خونین جگر هرگز نبودی کی از خونین جگر ما با خبری

بسوی باغ و بستان لاله وابی به موها مثل ژاله وابی

وگر سوی خراسان کاروان را ره نامم موسوی بخاله وابی

غم اندر سینه می موخانه دیری چو ویرانه که بوم آشنای دیری

فلک اندر دل مسکین مونه ازین غم هر چه در انبانه دیری

هر آن کالوند دلمان موشانی دلمان از هر دو عالم در کشانی

اشک خونین پاشم از راه الوند تاکه دلبر پایش بر فشانی

ز دل بیرون بچشم ناله نایی ز مرغان تر موثراله نایی

شوی نایکه مو خوابت بویسم به بخت موبه چشم لاله نایی

چه و احم هر چه و احم واته شان بی سخن از میش و از کم واته شان بی

بدریا موشدم کو هر بر آرم هر آن کو هر که دیدم واته شان بی

دلم بلبل صفت حیران گل بی درونم چون درخت پی گل بی

خونابه بار دیرم از غوان وار درخت نهله بارش خون دل بی

مواحوالم خرابه کر تو جوئی جگر بندم کبابه کر تو جوئی

تہ کہ رفتی و یار نو کرفتی قیامت ہم حسابہ کر تو جوئی

ز خور این چہ روات افرو تہ ربی تیر عشقت بجانم روتہ ربی

مرا خبر بود حال سیاہست ز مویاراکہ اختر سوتہ ربی

مرا دیوانہ و سیداتہ دیری مرا سرکشہ و رسواتہ دیری

نمیدونم دلم دارد کجا جای ہمیدونم کہ ددی جاتہ دیری

زدست عشق ہر شو عالم این بی سریرم خشت و بالینم زمین بی

خوشم این بی کہ موتہ دوست دیرم ہر آن تہ دوست دارہ حالش این بی

غیزون از غم و درد جدایی

به چشمو نم نمانده روشنایی

کر ققارم بدم غربت و درد

نه یار و همدی نه آشنایی

تکه خورشید اوج دلربایی

چنین بیرحم و سنگین دل چرایی

به اول آنمه مهر و محبت

به آخر راه و رسم بی وفایی

غزل

دلاد عشق تو صد دقترسم	که صد دقتر ز کونین از برسم
منم آن بلبل گل ناسکفته	که آذر دته خاکسترسم
دلم سوجه ز غصه و ربر بجه	جنای دوست را خوانم ترسم
مو آن عودم میان آتشتان	که این نه آسانها مجرم ترسم
شد از نیل غم و ماتم دلم خون	پچمره خوشتر از نیلوفرسم
درین آلاله در کوش چو گلخن	بداغ دل چو سوزان اگلرسم
نه زورسم که باد شمن ستیرم	نه بهر دوستان یم و زرسم
ز دوران کرچه پر بی جام عیشم	ولی بی دوست خونین ساغرسم
چرم دایم درین مرز و دین کشت	که مرغ خوکرباغ و برسم
منم طاهر که از عشق نکویان	دلی لبریز خون اندر برسم

قصیده

بتمازار چون تو دلبرم	بتن عود و بسینه مجرم
اگر جز مهر تو اندر دلم بی	به همتا و دولت کافرتم
اگر روزی دو صدارت بونم	بهی مشتاق بار دیگرتم
فراق لاله رویان سوته دیم	وز ایشان درک جان نشترتم
منم آن شاخه بر نخل محبت	که حسرت سایه و مخنت برتم
نه کار آخرت کردم نه دنیا	یکی بی سایه نخل بی برتم
نه خور نه خواب بیتو گویی	به پیکر هر سرو نجرتم
جدا از توبه حور و خلد و طوبی	اگر خورند کردم کافرتم
چو شمعم کر سراندا زند صدار	فرونده تر و روشن ترتم
مرا از آتش دوزخ چه غم بی	که دوزخ جزوی از خاکسترتم

سمند روش میان آتش بجر	پریشان مرغ بی بال و پرستم
درین دیرم چنان مظلوم و مغموم	چو طفل بی پدر بی مادرستم
نمی گیرد کسم هرگز به چیزی	درین عالم زهر کس کمترستم
بیک ناله بوجم هر دو عالم	که از سوز جگر خنیا کرستم
بیالینم همه الماس سوده	همه خار و خشک در بسترستم
مثال کافر در مونسان	چو من در میان کافرستم
همه سوجم همه سوجم همه سوج	بگرمی چون فروزان اخگرستم
رخ تو آفتاب و موج حربا	و یا پشمان گل نیلوفرستم
بلک عشق روح بی نشانم	بشردل یکی صورت پرستم
رخش تا کرده در دل جلوه از مهر	بخوبی آفتاب خاورستم

دوستان عزیز خواننده ، امیدوارم از تلاش به عمل آمده برای گردآوری این مجموعه کمال رضایت را داشته باشید.

در شرایط کنونی که وضعیت قیمت کتاب های مختلف در سطح جامعه رو به فزونی است، انتشار الکترونیکی کتب میتواند گامی موثر برای در اختیار گذاشتن این کالای فرهنگی به تمام اقشار مختلف باشد. شما نیز میتوانید کتاب مورد علاقه خود را به آسانی به دیگران تقدیم کنید .

محصولات این ناشر:

1-گزیده دیوان ملک الشعرای بهار	کد انحصاری: #001	13- عشاقنامه عبید زاکانی	کد انحصاری: #013
2-دیوان غزلیات خواجو کرمانی	کد انحصاری: #002	14-رساله منظوم موش و گربه عبید زاکانی	کد انحصاری: #014
3-رساله منظوم نان و حلوا شیخ بهایی	کد انحصاری: #003	15-دیوان اشعار فخرالدین عراقی	کد انحصاری: #015
4-منظومه خلد برین وحشی بافقی	کد انحصاری: #004	16-مخزن الاسرار نظامی	کد انحصاری: #016
5-هفت اورنگ عبدالرحمن جامی	کد انحصاری: #005	17-منطق العشاق یا ده نامه اوحدی مراغه ای	کد انحصاری: #017
6-رساله منظوم شیر و شکر شیخ بهایی	کد انحصاری: #006	18-دیوان اشعار فروغی بسطامی	کد انحصاری: #018
7-دیوان اشعار رودکی	کد انحصاری: #007	19-خردنامه-اقبال نامه- نظامی	کد انحصاری: #019
8-گشتاسپ نامه اثر حماسی دقیقی	کد انحصاری: #008	20- منظومه ناظر و منظور وحشی بافقی	کد انحصاری: #020
9-رساله منظوم نان و پنیر شیخ بهایی	کد انحصاری: #009	21-دیوان شمس مولوی (دو قسمت)	کد انحصاری: #021
10-دیوان اشعار سیف فرغانی	کد انحصاری: #010	22-گزیده دیوان مسعود سعد سلمان	کد انحصاری: #022
11-دیوان غزلیات انوری	کد انحصاری: #011	23-دیوان اشعار هاتف اصفهانی	کد انحصاری: #023
12- مواعظ سعدی	کد انحصاری: #012	24- دویتی های باباطاهر	کد انحصاری: #024

و به زودی از همین ناشر:

دیوان اشعار حافظ شیرازی، ناصر خسرو قبادیانی، محتشم کاشانی، صائب تبریزی، امیر خسرو دهلوی و ...

[HTTP://GHAFASEH.4SHARED.COM](http://ghafaseh.4shared.com)